

ŞİİR

ali osman dönmez

Ebruli Düşler Albumü

EBRULÎ DÜŞLER ALBÜMÜ

Ali Osman Dönmez

Ali Osman Dönmez

1974 yılında Manisa Selendi’de doğdu. İlkokulu doğduğu yerde, ortaokul ve liseyi Turgutlu’da okudu. Celal Bayar Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü’nden mezun oldu (1997). Bir süre Türk dili ve edebiyatı öğretmenliği yaptı. Şu ân Sızıntı dergisinde editörlük yapmaktadır.

Şiir ve yazıları çeşitli dergilerde (Türk Edebiyatı, Yağmur, Dergâh, Sızıntı, Yedi İklim, Yitik Düşler, Ay Vakti, Berceste...) yayımlanmıştır. Başta 2006 Tanpinar Edebiyat Ödülü (İnceleme-Araştırma) olmak üzere şiir ve inceleme sahalarında çeşitli ödüllere layık görüldü.

Bu kitapta topladığı şairler 2006–2010 arasında ağırlıklı olarak Türk Edebiyatı ve Yağmur’da yayımlanmıştır. En büyük ideali Türk edebiyatına bir misra armağan etmek olan Dönmez, hayatın kuytu bir köşesinde kalbinden sesler dinlemeye devam ediyor.

Eserleri

- 1- Adına İslanıyor Saçlarım (Şiir) 2006
- 2- Mısraların İzinde (İnceleme) 2007

EBRULİ DÜŞLER ALBÜMÜ

Ali Osman Dönmez

EBRULÎ DÜŞLER ALBÜMÜ

Copyright © Sütun Yayınlari, 2010

Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Tic. A.Ş. 'ye aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılmaması, yayılmasası ve depolanması yasaktır.

Editör
Kalender YILDIZ

Kapak
Engin ÇİFTÇİ

Sayfa Düzeni
Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN
978-975-9089-85-6

Yayın Numarası
79

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası
Sarnıcı Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir/İZMİR
Tel: (0232) 252 20 96
Kasım 2010

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Sütun Yayınlari
Bulgurlu Mahallesi Bağcılar Caddesi No: 1
34696 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78
www.sutunyayinlari.com

İçindekiler

7	Ebrulî Düşler Albümü
16	Yitik Zaman Fotoğrafları
32	Alacakaranlık
34	Bozkır Firarisi
36	Bozkır ve Göçeve
38	Bozkırın Gözyaşları
40	Ev
41	Eylül - 1
42	Haberci
44	Kanaviçe
46	Kapı
47	Merdiven
48	Otuz Üç
50	Seyyahlar
51	Yol Hâli
52	Tozlu Âyine
53	Aynalar
54	Yenice Akşamları
56	Sessiz Nehir
58	Titrek Hatıralar
60	Bozkır Yüzlü
62	Eylül - 2
63	Yalnızlık
64	Masal Ülke

Ebrulî Düşler Albümü

I.

ey umudu emziren takvim
bir gece dokunursa melâl
saçlarına hazan dejmiş yapraklara
aynalarda gözlerimi üzütme

II.

kadîm sırrı aralayınca kalem
bir ebrû yakamozlanır sahranın gözlerinde
yankısını yitirmiş ırmaklar coğrafyasından
sevda itirleri taşınır yüreğin şimaline
ıslanır uykusuz gözleri âsumanın
leylâlar uyanır çorak topraklar ülkesinde
sılmasına hasret yıldızlar şavkır
bağdat'ta, şam'da, diyâr-ı rûm'da...
döner mânâ gurbetinden hüzün bakışlı perî
[â(h/û)]lar düşer şiirin gümüş deryasına
âsûde cihanlar kurulur
bâdeden, sâkiden ve hazdan...

söz: füsunlu kanaviçe.. raks eder bu âhengin atlasında
“mestâne, nukuş-i suver-i” ab/rûya bakar münâdi
siyrlîr meçhulün yüzünden o an perde
temâşa şoleninde yalnız hâl konuşur,
dil dert eker; bin dert eklenir her derde

III.

-horasan'dan ağıtlar gelir / kerbelâ'dan feryat
bin bir zelzelenin merkez üssüdür payitaht-

şölen dağılır, bakî'de öksüz kalır seda
itrî garip, sülüs târumâr, erguvan renk köörü
hüsün ve aşk; edeb ve sühan; dergâh ve munlâ
hüzün sağanağı eylül...
her sükût, bir ölü evi
lakin henüz âhenk bozulmamıştır
firak zelzeleleriyle
gökyüzü berraktır, deniz mavi..

karanlığın meçhul köşelerinden
ayak sesleri gelir
yakındır kasım
çün mest denizinden
yorgun döner şilepler

IV.

-bir gam akşamı
sözlerini guruba banıp
lav misali bir katre bıraktı
hatıralar diyarına gülendam-

sırlarını döktü âyne, çehreler başkalaştı
bilindi kim huşruba, hüsн kim
minyatür sustu, hat ağladı
sükûtu şehrîyâr kılan âyin
şems'e yanık ney
tennure rûzîgârları
aynı çerağı tutuşturdu
bilindi leylâ'ya mı mevlâ'ya mı
hangi zülüfte esir asırlardır kays

V.

-sen mi daha mağlupsun galip ben mi
dehrin kapılarını tuttu ankebut
kulaklarımda hep o yankı: “dön geri bak”
“mumdan kayıklarla” ne a/sırr/lar geçmem gerek-

ebrû dağıldı, yakamoz söndü, sırcı köşk talan
bir ebr-i hazan hâlelendi venüsün gözlerinde
sükût, libas giydi nevanın ikliminde:
vatandır sühan;
başkası gurbet, başkası yaban...
bilir misin ‘felâtun’
bast zamanı kaç elif miktarıdır saniye
karanlığa sarılsın artık mevsimler yâr diye

derken kadîm divanlardan
sesime sesini kattı şair
melâli akıttı kalbime
‘yok bu cihan içre vasfettiğin’
çözülmüşü asırlarca esrarını yudumladığım tılsım

VI.

-füsûn diyarı bu: nice hazanda boyverir nice yaprak
bir elinde sönerken güneş / öbüründe güler, gümüş
gözlü bir şafak-

eylüler vardı;

dehrin zembereğinde muştular eşiği/
bağbozumu değil, yürek cemresi
değişti resim değişti mevsim değişti...
âhenk; hak ile yeksan

kargaşa; bulunmaz hint kumaşı asrin gönderinde
bu ‘gölgeliği’ artık y/aşamıyorum
metal seviler anaforu bu “çok çığ çağ”
zihnim karışık, dizlerim kaos yorgunu

meltemini yitirmiş denizler gölgeliyor â(hû)nun gözlerini
kasrın âyinelerinde metruk âyinler
semazenler toprakta.. sağırlar sultan raks yorgunu

soy dîller göctü, varaka ‘kalp’ hâl döküldü
başı sonu belli değil.. yükselen s/imge inkılâbı
kalem yasta, s/öz libasını yitirdi, mânâ gâib
postların içi doldu; çakal kral, orman harap
kargaşa tufanı: hangi yağmur incidir balığa, yılana hangisi
zehir
kurt ulutan karanlıkta
toplak hangi talana gebe

uykuları kuşatan kâbuslardan sonra
hangi tabire gülümseyip
hangi pîre tutunayım
kenan: güneşini kuyuda yitiren sila
mısır: mahkûma taç giydiren gurbet
sila mı daha sıcak gülendam gurbet mi
züleyhaların yüzünü epritiyor
vadisine yaban ırmaklar...

baklışlar şası, ‘hayret’ yitik hazine
aşklar yabanî, bıçaklar kalp doğruyoş Şimdi
şahmeran diyarında
hangi gara sığınayım
kalbim serapa çağ yanığı

VII.

-toprağa düşer nedim, galip... / lakin “bâki” kalır kubbeye ölmez
“meşaledir, devredilir elden ele”, raks eder asırların dilinde
filize durur kudemâ her şafak şiirin “kemal”inde-

sürgünü hüküüm giydim ‘belâ’ meclisinin ‘divan’ında
mehlika; “çıkrığı yok kuyu”
“yedinci oğul, yarı beline kadar gömülü”
gümüş yüzük parmaktan sıyrıldı; lakin devran aynı:
taş duvarlar arasında raks, hüzün evinde buğу
ellerim soğuk, ellerim kirli, kalbim çağ vurgunu
kalbim ah! bir dokunsa yüreğine o esrarın
toprağımı donatır vuslatın ebemkuşağı ışltısı
hânemde firak, kalbim gurbet yanığı
köz yağmuru çesminaz hayat bahçelerinde
hüküm giydim bir meçhul zemherinin gözlerinde
ellerim soğuk, ellerim kirli, kalbim çağ vurgunu
saçlarım ah! hüzün kırığı

VIII.

asırlardan, figanlardan, tufanlardan sonra
tam yedi devran yundum
arındım tam kırk hazır çeşmesinin kurnalarında
yüzüm şafakta donanmış hisler anıtı
hangi ip, kalbi otağına götürür?

.....

bilirim, vicdan paralar âmâ bir dilencinin elleri

IX.

ey kenti gafletinden uyaran rüzgâr
sütunları titreten sûr!
bakır haneler kur dirilişime
bedensiz cesetler diyarından
dergâhına yorgun adımlar, talan bir kalp ile geldim
bağışla acizim/ arzuhâlim dilimin döndüğü kadar
cûrmüm çâglara pranga

ey rahmeti ‘kün’günden çıkaran söz!
çöz düğümünü esaretimin
boşansın dîdemin kurumuş pınarları

X.

tilsiminla g/özle çağları müneccim
hangi muştulu gecede hâlelenmiştir o sitare
hangi ustaya ab/rû
hangi kalfaya âyinedir terkisindeki
bir gün yikanır karanlığı çağların
veda tepelerinden aydınlanır yesrib

XI.

ey umudu emziren takvim
bir gece dokunursa muştu
saçlarına şebnem düşmüş yapraklara
aynalarda gözlerimi ‘şaşı’rtma

-Cihan devletini kuran iradeye
payitahtlık yapan şehrə, Bursa'ya-

Yitik Zaman Fotoğrafları

“Bir saniyelik çizgi film için 24 kare resim çizmemiz gerekiyor; ancak insan gözünün görme özelliğinden faydalananarak, bir saniyelik görüntü için daha az resimle -24 kare yerine 12 kare- çekim yapıyoruz.”

(Bir çizgi film yapımcısı)

*“Eğer âyne bin olsa, bakan bir
Gören bir, görünen bin bin göründü”*

(Yunus Emre)

I. sıfır önü/bekleyiş lim/anı

samyelinin ka/vurduğu fetrette
yandı kadîm resimler
kareler isli, eksî(-)k
rûya paramparça...

yosunlu mermer hafızada
çırpinan dilsiz deniz
anibal'dan orhan'a
yüzən zaman cesetleri

bu lodos akşamında
başımıza çektiğimiz kubbe
-kalbe soy desenler çizen hüzün-
derin bir süküt mahzeninde...

aynalar ne vakit çağırır
zihnin yitik mirasını
hangi lim/anda güler yüzle karşılaşır
eldesiz bekleyişler

dokunsak billür halitasına
nisyan küfü yakar genzimizi
hüzzam yapraklar gibi savrular hançeremizden
nim sofyan ikindiler...
lâl bir eylül besler nağmeleri
ahengi bozulur ayinlerin, üzür misralar
dağılırla kaç şiirin evreninden apardığımız hayal
düşer kırık camlar gibi
ayaklar altına

‘şası’rı zam/an aynasında gözlerimiz
aynalar ki kâh çukur kâh tümsek
kâh puslu kâh yalancı fecir
deminde durmaz değişir
hayat sularında anbean yüzümüz

deri/n/de tutuşan alevin esrikliğiyle
sır(r)larında yüzdüğümüz alacakaranlıktan
dökülsün isteriz avucumuza yıldızlar
o hayalle yoklarız gözlerini müneccimlerin
vuslat; uzak ülke, kısadır adımlarımız
geçeriz küllenmiş hatırlalar havuzundan
yakamozlu mazi denizlerine

II. sırrın karanlığında/derin bir ses

ey kaç bin yıllık tilsumı kurcalayan arrâf
bakır ufuklar kollayan simyager!
yarımsa fotoğraflar
bırak ellerini hayalinde sar beni
en çok o yanına avla
sularda u/yanışımvardı
sen yoktuñ o zaman; ben vardım, gözlerim...
ateş gibiydi buz gibiydi
gizlidenden gizliye açan
sularda kendime u/yanışım...

III. sı̄r ȫnü/tarizden beslenen dış ses

kendi masalyla sermest şehrē
yeni nāgmeler fisıldar mı ozan
anahtarı ortak zamanlara asılı kentin
hangi ân ayartır bakışlarını

ozan tozlu aynadan misralar damitsın(!)
sırlasın kalbini, fecre tutsun(!!)
sonra yorumlaşın bütün sırrı bugünün sularında(!!!)
geçmiş kur(sun)tarsın zamanın sı(r)larından(!!!!)
bilmez misin?
bütün ırmaklar aynı dili konuşur
ve söylemez hiçbir ân aynı şeyi
kim içebilir tan'la aynı pınar'dan
“bir veda gibi her nefes
alışılmış kıylardan”

IV. sıra önü/ iç ses

ben de kurabilirdim şiirime
nağmeden, rüyadan ve mimarîden
temasa ettikçe derinleşen bir dünya
ve yüzerdim “ipi kopmuş uçurtmalar gibi”
onun engin sularında

lakin bilirim
tan’ın vuslata erdiği pınar'a
hangi dudak değilse, eprir
eprir geçtiği yollar ve dağlar
ozan bakır patikaların seyyahıdır
kendi oyar geçtiği dehlizleri

V. sı̄r ȫnü/derinleşen iç ses

nice rüyalar büyüttük aynalarda
bazen bizim.. bazeñ bizden iraktı
-nihandık pür-tâb-ı mücellâsında-
bazen baştanbaşa tuzaktı

hafızası uyuşmuş kümbetlerin
çinilerinde uykuya dalmış hikâyeler
ne bir asâ ne de mesih...
kendilerini aydınlatacak ayna bekler
ayna ki siler tozunu unutuşun
çeker zihnин aydınlichkeit denizine

VI. sı̄r ȫnü/dış ses-itiraz

mecrasından ayrılip
aynaya süzülen bir çift göz
ne görür maziye dair ne söyler
tozlu dudakların söylediklerinden gayrı

VII. sı̄r-gerçek kesīmesi/eşik

mücadele durur, sükünun havuzu genişler

• • •
....(.) ve uykunun derin mağarasında
zamanı uyandırır yemliha
dağılırlı mahmurluk bulutu, örümcek evi
sarماş dolaş dehrin iki ucu

kurulur şehr/âyin, dirilir şehir
güler neşatî'nın sırrolduğu aynada
icbenimizde yakamozlanan
yatık zaman fotoğrafları

VIII. temaşa şöleni/iç ses

gölgeleri geride bırak
ihtişamı seyret aynanın sularında
aydınlaşın zamanın düşü(rdüğü) yatık yüz

IX. temşa şöleni/gözden göze soru ırmağı

içine yürürsün bağırna taş basmış analar gibi
sevda masalıdır, szülür yeşil/gözlerinden nilüfer
hangi yana baksan tutuşur bir hatırlı:
bazen ecelini yitik tahtında taşıyan
cem olur dalgın bakışlar
bazen kabına sığmayan
esaretin köprürtüğü yıldırım
hüzünlü dalışlar

hangi masalın kafdağı
hangi âşığın ankasıdır yüzün
keşiş dağı yamaçlarından sarkan
zülüflerine kim tutunmuştur
kim takmıştır gerdanına
oğuz obalarının
bin ömür solmayan çiçeğini

sırı aydınlatan sözler sende uyandı, sende sustu
kandillerin gözlerinden süzülen buhurlu üzün
ne söyler şimdi yitik kubbenin mimarına
ne söyler tilsimini güneşe asıp giden eller
şarkı kanatan melâl ne söyler
ne söyler metruk hanlarda hâlâ nöbet bekleyen itir rüya
ahşap hatıralara tutunan güvercin ne söyler
ne söyler kum saatinden dökülen remil
dehrin kavuğuna hapsedilen mukarnas
ne söyler servilerle endam yarıştıran sevgili

ey yosunlu mermerlerin koynunda uyuyan
celî sülüs hû
ey derin suların aynasında
kadîm macerayı seyreden yarımadı
hangi hülyayı yitirdik dehrin zembereğinde
hangi akrep esir etti zamanı
hangi sırrı kilitler asırlardır
sedef kakmalı sandık

küllerinden dirilen surlardan bilirim
ördekli'den, gökdere'den
baharat kokusunda cihan kurulan hanlardan
bulutsu gözlerinde ara ara çakan
yakamozlardan bilirim söyleyeceklerin var
söyleyeceklerin: meselâ gümüşlü'den
-eski manastırda işyan fecirden-
kargasadan âri o içdenizde
mavi sükûn yudumlayan muradiye'den...

ey şehlâ bakışlarında lâl gurbetler saklayan münzevî
asırların giz semasında süzülen seyyare!
biz zamane kelebeklerine
ikbal hazziyla ağulanmış pervanelerden
ateşle sınanmış hatırlalar sun
ki, küfeki perdelerde aydınlaşın yüzün
dağlsın gönlümün sözsüz lügati derin hüzn

X/a. sırrın aydınlığında/berrak bir ses

mistik tahtın eşigiden bir ‘azîz’
yelken açarken payitahtın burçlarına
şamdanlarda öksürmeye durdu ışıklar

yitirdim güneşinde serpildiğim iklimleri
kıtalar koptu yüreğimden sularım azaldı
puslandı alnımdaki sırrı aydınlatan aynalar
ebrû bazen kaş, bazen nakıştı
ebrû en çok kalp gözüyle ummanlara baktı
oysa sularım azaldı kıtalar koptu yüreğimden
şimdi eksı(-)k.. albümdeki tozlu fotoğraflarım
ebemkuşağı bende başlar lakin bilmem nerde bittiğini
yarındır nağmelerimde itri
harabelerde toz yudumlar meçhul mimar
tecahülü ârif sarmış bazı dallarını
kime söylesin ihtiyar çınar
hikâyeyin hazin akibetini

hangi taşı okşasan baştanbaşa süküt
kan/dırılış şarabına umut banar dudaklar
hercai bir takvimin sürgününde ihtiyarlamış şafaklar
hayali tahta oturtulan talihsiz başlar
hangi gözlerle süzer uzaktan payitahtı
tercihini babadan yana yapan evlat
nasıl kanatır hisli bir anne kalbini

bazen karanlık denizlerden
meçhul bir fırtınanın taşındıkları ürpertir yüreğimi:
'elhamra hangi masalın sürgünüdür şimdi
gırnata hangi züriyetin çocuğu
oysa üsküp, ikbal yıldızıydı kubbelerinde açan
söyle hangi slav mevsimi yeşertir köke yaban düşmüş ağaç'

X/b. **sır parazitlenmesi**

"da-di-da-di-da-di" ^^^^^^^^^^^^^^^^^^
^^^^^
^^^^^

XI/a. sırrın aydınlığında/zihin ve ses parazitlenmesi

— asrin keşmekeşinde üşüyor ruhum/
bol geliyor kalemime ustaların biçtiği gömlek/
yaşlanıyor zaman ırmağında his ve düşünceler de/
sen özgür şafaklara ‘mevlid’ yazarken/
‘mersiye’ damlar kalemimden çelebi

^^^^^

^^^^^

XI/b. **sır parazitlenmesi**

“da-di-da-di-da-di” ^^^^^^

^^^^^

^^^^^

yırtıldı billûr rüya
paramparça şehir, tuz-buz düş örgülü ayna
derinde zamkı düşmüş zaman cesetleri

XII. sıra önü/iç-dış hesaplaşması

aynalarda için dışın bir mi
hangi sırrın düşer tarandığın sulara
ozan, dostum
“annenden miras yüzü” hangi ‘devir’de yitirdin
‘don’düğün metal ninniler
sema ettirir mi o kadîm hülyanın sularında
ozan, kandırma kendini, sana kim inanır
kirletme gümüşlü’nün fecre ayna tutan ellerini
maskeni fırlat, masum bir yürekle eğil berrak sulara
mîsraların dudağına büyük bir ünlem koy!
bırak efsunlu sularında yıkansın şehr
bırak yosunlu mermerlerde uyusun zaman

Alacakaranlık

şarkılar söylüyorum içime doğru damarlarımda
çağıldıyor ırmaklar
şebnem damıtıyor şafak sakallarına yapışıyor rüzgâr
ben hiç marş söylemedim nutuklardan kaçtım
kaçtım rüyalara kefen biçen avcılardan
çocukluğumda yüzen esmer bulutlar değil kuş cıvıltıları
gece çöker masal başlar uzardı yollar
yepeni dünyalar örerdì ellerim

şafağı kuşanırdım yollar alacakaranlığı o zaman
bakirdı denizlerim hürdü dalgalarım
uyudum yüreğimin nehirlerinden geçerken
tuttular beni köprüler buz kesildi ellerim
hangi taşla bilendi bilemezsiniz öfkemin kılıncı

tutuştur sözlerinle çocukluğumu münadı
bilinsin hangi denizin imbatıdır nefesimdeki tütsü
benim şarkıları vardı alacakaranlıkta kaldı siyah
beyazdı o zaman hayat
al kırmızı ayakkabılarını renkli yalanlarını da
al götür müjdelerini
benim yalnız mabetlerde yükselir ellerim

çatallandı gölgeler sözler fisıltıyla gömündü
derinden yürürt artık hırsın kadıım süvarileri
haset işgalii benliğim sarardı mevsimler tarlalar kurak
hangi murdar niyetin istilâsınaadır topraklarım
al aydınlığını ruhuna sar lakin kalsın benimle
alacakaranlık
şafak atıyor ölecek birazdan çocukluğum

Bozkır Firarisi

yaralarını gizler bozkır
kırar kadehlerini gece
inler çilehanesinde rüzgâr...
uzaklarda,
pervane yanmış gül solmuştur
kirli neon dehlizlerinde
sayırlı hayallerle kalmıştır rakkase

ey ritmin kadîm yoldaşı
âhengin semâzeni firari rakkase
hatıranla ağlar kavaklar arasında dolunay
hazîn bir gurbet içre, dudaklarınlâ okşadığın pınarlar
siyir yüzüğü at parmağından
veda et aykırı rıhtım sevdalarına

sen ki

ruhu yaban kekikleriyle tütsülenmiş seyyahsın
serencâmına mührünü vurmuş bozkır
gönlünü yurt edinmiş yol masalları
rahvan atlar konaklar göçeve damarlarında

terkine aldığıن günden beri evcil arzuları
yüreğin amansız dertler harmanı
epritir seni bu düşler
yırt hayallerin atlas perdesini kop şehirlerden
sılıaya taşınşın dudaklarıla güvercin şarkılar
kartal çıglıkları yankılansın ruhunun kayalıklarında
ey bozkırların özgür nağmesi firari rakkase
hercai ritimler yeşersin yabani ayaklarında

Bozkır ve Göçebe

göçebe rotası meçhul seyyahtır
bozkır dalgası karnında umman...
gül solar
kurar karargâhını gece
yollara yankısı derin çığlıklar düşer
yüreğine kilitler ağıtlarını göçebe

dağ taş lâl kesilir
susar börtü böcek
zemheri,
soy çınar gibi kaplar yalnızlığını
firari bakışları söner
yalnız yâdî güler bahtına
alır hayal terkisine
bozkırı
hatıralarıyla ısıtır göçebe

kelimeler uyanır bakışlarında
konuşur;
sükûtu siğmaz lügatlere
sözler gurbettir artık
her şey hâl dilince...

yabanıdır dingin uykuların göcebe
bahtına seyyal bir gönül düşmüştür
süzülünce sevda dağlarından beklediği şafak
yollara düşer...
bozkır dalgası karnında ummandır
göcebe rotası meçhul seyyah...

Bozkırın Gözyaşları

ses yankısını yitirir süküt derinleşir
gölgesini ateşe verir nemrut
katreler tutuşur
umuda yüreğini taşır karınca
hüdhüb bakışları tarar derbentleri
süleyman ordularının nabızı vurur hâlâ toprakta

ağaç silkinir dağ ürperir yıldızlar titrer
takdir dile gelir hilkatin lisanınca
toprağın sağır gözlerine dokunur kef ve nun
yıkılır sükütü emziren sütunlar
ses verir münadi ses olur yedi renk
sürgünler biter uzlet taçlanır
mujde semalarını süsler cemre ve şafak
gökyüzü gezgininin gözlerinden süzülür iki damla âb-ı hayat

ve söz şafağa dokunur
mikail busesiyle kutsanır zemin
bir demet hercai menekşe bir buket meltem
bozkırın kurtuluş gemisi yürek iklimi
kavruk gönüller dergâhi
salkımsöğüt vuslatlar boy verir kurnalarında
çeşme ebrulî sevdadır bozkırın can damarında

sema ferahlar toprak dinlenir ses âhengine kavuşur
ebabil dudağında metruk bir çığlık olur ebrehe
dağdan dağa sevda taşır derunî nağmeler
şölen boruları çalınır
sağanak sağanak iner denizler ötesi denizlerden bengisu
derinlerden ses verir kayaları eriten senfoni
küllerinden doğar bozkırın şehrayın anıtı

gün gelir
ritim değişir renk atar zaman başa döner
daimi akıştır böyle sürer bu serüven
su çekilir ses uçar sevda burçlarından toprağa can düşer
hayat yarıya indirilir dehrin gönderinde
serimestlik koyunda hüzünlüdür rüyalar
her şey yurduna döner
yalnız hatırlalar kalır çeşmelerin seyir defterinde

Ev

çalkalandı zemin kırıldı huzurun direkleri
çöktü çatı katı gözlerin sonbahar
tut ellerimden tut ufuklar kan kırmızı
kalkacak birazdan gurbet yüklü trenler

savruldu hatırlalar ev tarumar
çığlıktır tavan arası gurbettir mahzen
feryatlar yankısız korku mudur elbisem
bulutları ört üryandır benliğim
soluyor yavaş yavaş
toprakla mı yunacak ellerim

limanımdı yankısı kaldı çakıl taşlarında
yüzümü donatan tek mevsimdir artık üzün
hazan mı ufuktaki, kesintisiz çağrı mı
yıkılınca ev kalmaz dünyada hiçbir yer
hatıra ve resim.. gerisi sonsuz bir sükut

Eylül - 1

eylül âşıği nihat dağlı'ya

bahar âhenk ve leylâ
sularda raks eden ay'la
bîhûşun!
ikliminde âsûde deniz
gönül çelen manzara
uzaktı limanlar
merdiven dayardın yıldızlara

aynalarda karşılaştın ilk
bulutlandı resimler
bahar yaz derken
eylül; sahiller boyu çığlık
göçüp gitti gemiler
solgun hatırlalarla kaldı deniz

zaman; tutkulu bakışlar fetreti
yıkıldı dayandığın omuzlar
kulak ver
derinlerde müştulu çağrılar
sığın kundağına annenin!

Haberci

uyanış meltemi vuslat mevsimi güneşli yarınlar
çatlayan bahar düşü gönle sızan cemreler
istiride şöleni ve karnında inci büyütен çöl
zarını delen çığlık
dağı taşı gece ve gündüzü kucaklayan çağrı
her şey lâl şimdi
toprakta muştu ağaçta şehrayin
ebrûlî düşler dalgalı şafaklar
kelâmlar kelimesiz göğümüzde

uzar elleri sükûtun
mesafelerin çelik pençesi sekerat ve hatıralar
üşür kanatlarında vuslatı taşıyan turnalar
dalgalar yuvarlanır uçurum büyütür rüzgârlar
korsanlar demir alır karanlığın melûn limanlarından
nefesin forsa hercümerç takvim yaprakları

bir muştulu vakitte yakamoz dönümünde
döner elleri nasır alınları şafak adamlar
kavruk dudaklarında menekşe şarkılar
yürürlər
soluk soluğa şafağa akar gecenin kısrığı
yazgıdır:
at sırtında soy verir göçerin sevdası

yorgun menderes havzası ruhum kıvrım kıvrım
coşsun ırmaklarımız derin rüyalar yolla terkisinde
bulutların
TÜRKÜMÜZÜ söyle haberci
âlemim donansın nağmelerinin âyinesinde
son değil bu dalış: hayat koridoru kehf sığınağı
bahar münâdisi âhenk kuluçkası
gurbettesin şimdi gurbetteyim haberci
ayak seslerin yankılanıyor hamsin gecelerinde
özlemin filize durdu suskun bozkır tohumlarında

Kanaviçe

...ve sükût delinir

dağların karnını yarar billur ırmaklar
bir kanaviçede yüzər ellerim sen ben tabiat
yol alır gece ve gündüz yol alır doludizgin atlar kâinat
sürgünler rihtimında sürgünler sürer gider
toprak ürperir kabuk çatlar
çığlık çığlığa yarıılır nar
bütün yollar aynı menzile akar

ahengin damarlarına süzülür gönül çalan yankılar
rüzgâr okşar: bahçeler kanaviçe
bulutlar coşar: gökyüzü denizinde kanaviçe
akar doludizgin ırmaklar mevsimler akar
yollar ilk yüreğimden geçer binlerce yüreğimden
benli bensiz usul usul büyür kanaviçe

gün gelir dehrin zembereği boşalır
kırılır ahengin güvercin kanatları
seyyahın dudaklarında solar ebrulî şarkılar
matlaşır hayatın atlasında yankı renk desen koku
tohumuna sığınır nebatat
örer kozasını sessizlik
zamansızlık boy verir bütün bahçelerde
ve ebediyet ummanın
ırmaklar sonsuz bir sükûta boyanır

Kapı

mevsimin kapısı açılır düşün adı konur
ebrulî bakıştır sevda boy verir akasya dallarında

bir gün apansız kopar şarkısı
ağaç savrular çatı uchar
anne gözleri vardır geceyi ıslatan
anne gözleri güneş yutan karadelik
ve anne çığlıkların annem kadar sessiz

güvercin kanatlarıyla yazılır arzular temmuz semalarına
hüzzam bir gecede yitirir umutlarını pervane
bozkır bütün çıglıktır yürek bütün ateş
bilmez hangi girdabı işaretler kalbinin pusulası müneccim
lakin bilir mecnun bir gözde her oba leyla'dan iz taşır
ve anne yüreğinde çocuk...
şaha kalkar atlar gözlerinde kıvılcım hatırlalar
yollar çifteşince çaresiz veda soluklar bütün adımlar

hep aynı yakarışla kapanır kapı sabah aynı umutla açılır
gurbet hicranlı şüümédir sila bir buket sağınak
demir alır yıllar hüzün bulutu limanlar
katar katar göçmen kuşlar sonra
kapıyı açar her mevsim aynı yaşıta çocuk
kabuk bağlamaz yaradır anne yüreğinde o hazin hikâye

Merdiven

ışık ve renk
atlasında çinlayan
hep o ırmak o ırmak
mevsimler salınır aynalarında

bahar akar güz akar
bir ummana sevdalı damlalar
uzaklaştıkça tutuşur arzu
indir ey düş toprağa
diktir vedanın çatı katı
yorgun ezgiler dudaklarında

sevdalı koşudur ırmaklar
bir vuslatın çağrısına
âmâ gözlerim
ışığı uyandır ey
her şey kabulüm bilinsin
külli nefsin zâikatü'l-mevt

Otuz Üç

mevsimin benzi sarı öksürüyor martılar
artıyor bulutların esmerliği sonbahar
her şey yüreğimde.. bir düğümlük giz hayat
yollar aksın bırak rüzgârlar essin
yalnızlık sarmışsa boydan boyaya aynaları bırak

ne zaman vuruldu melâlin kösü
yol nerde başlar nerde biter bilir misin şef
hangi yıldız sıır verir seyyaha
hangi karıncayla paylaşır ağızını hüzün
meçhul bir deniz midir son durağı gemilerin

aynı netameli mevsim tarıyor efkârimı
kafesleri var gecelerin gölgeler giriyor düşlerime
açılması beklenen kapılar ve uzayan dehliz
hayatın otuz üçü şarkının kırılma noktası ah
şimdi anlıyorum
babamın yüzü neden daha güleç torunlarına

bir tohumsa yeşerttiğim hangi toprak saklar cesedimi
hangi yanım yürü veranın esrik gözlerine
derinde mağara ve mercan avcısı kökler
inci hayal elmas masal kalp altın
hava lazım su verin göçüyor seyyah
birazdan çinlayacak hayatı hüzen çalan siren

Seyyahlar

dudaklarında muştulu çağrılar alınlarında berrak şafaklar
karanlığı yaran gözleriyle
kadîm bir kalenin burçlarından koptular
doludizgin girdiler şehrə eylül kapılarından
can oldular yeşerttiler nefesleriyle bahçeleri
meltemle taradılar saçlarını mevsimlerin

şarkılar söyledi ağıtlar yaktılar
ninniler.. belki de sırlı bir lisanda binlerce müjde...
latif sedalarla savruldular daha çok üzün semalarında
bir gün terkilerinde her yürekten binlerce nağme
kanat açtılar iklimine sonsuz bir maviliğin

Yol Hâli

bavulunu topla yolculuk bu belli mi olur
belli mi olur mevsimin yüzü hüzne dönük
gün dönüşce değişir bozkır
değişir masal ve çocuk
yıldızları da hesaba katmak lazım, çün yolculuk...
ıslaksa ayakların.. nehirler geçtik
belli mi olur geceleyin yağmur...

bu yıldız.. bu gökyüzü.. hayallerimi uçurduğum
bu ellerin.. uzun yollar koştugum
saçlarında ilkyaz tortusu hüzünler
hayır şimdi başlamadı yolculuk
sen yoktu o zaman ben gözlerine yürüyordum
bulutlar bahardı

işisın bakışların tekrar bahara dönsün içim
uzak değil cemre: hava su toprak
eskiden ellerimdi, şimdi daha çok kalbim üşür
bavulunu topla yolculuk bu belli mi olur
belli mi olur hayatın yüzü güze dönük

Tozlu Âyine

inleyince ney
sırlarını açar yıldızlara âyine
susku bitmiş göç başlamıştır
dağlar içre büyür gurbet
yollar yürekte düğümlenmiştir

böyle böyle sızar derine o hazîn hikâye
torun bilmez macerayı gece uzar
eldesiz bir üzüm demlenir yılların damarlarında
her şafak yorgun yüzden toplanır duvak: uçar sıra

çöz dilini kadîm macera
fişkîrsin damarlarından esir ırmaklar

.....
Ney susar âhenk solar saat güne döner
çeker ellerini tozlu albümden kadın
gölge diyarda sükûtun saltanatı başlar

Aynalar

hüzünlü vedalar antolojisi
birikir saçlarımda geçmiş zaman
aynalar düşkırığı
veda seremonisi bütün kıyılar

ayna, masal boyunca güzel
çökünce vedanın kasveti
şarkı biter, ömür boyu süküt...
hangi yıldız'a baksan
kilitli hayal kapısı

Yenice Akşamları

bir his alazı bir göz aldanması
hüznü derine mayalayan çağrı
ebede yazgılı çile
akar gider ömrüm gibi sürer gider

hep o bakış.. hep o dalgalı hayal bağlar hayatı memelerine
alışılmış kıyılardan
uzaklaşıkça koyulaşan tutku
berrak temmuz gecelerinde âsûde yıldızlar altında
boy verir o buruk yürek ateşi
sonra baştanbaşa bozkır ve bütün samanyolu kapanır
ayaklarına

solgun yenice akşamlarında dalgın mı şimdi bakışların
medcezirler dinmiştir yüreğinde çün girdaplar bende
tahtına kurulu daimî yalnızlık
bir umut bir hayal bir seylâp
bir gönül yanılıgısı baştanbaşa benimkisi gözlerinden kayan
bilir o gerçeği ancak çöl rüzgârlarında savrulan

ey sitemi gurbete yazgılı şarkılar uğrağı
zülüfleri taze vuslatlar şafağı
gözleri şebnem sağanağı
bahtın çetin yolu
hayali en kıymetli yerde zulalı.. dördüncü
hangi yaban rüzgârına emanettir sözlerin

Sessiz Nehir

I.

hüzün sarmalı bir gün ikindisi.. yelkenler tutsak
yorgun akasya dallarından süzülen yaprak
ömrünü yıka'r mevsimin aynasında ırmak ırmak

II.

yol uzar
rüzgâr savurur şarkı kopar hayaller dumura uğrar
eller zanlıdır kadîm sürgünden
eski zaman sürülerinden miras çingiraklar

hasret, gurupla yakar mumlarını
hatıralarını asar kirpiklerine leyli kadın
ferhat artık gizli bir yaban
dağ çökmüş âhenk solmuştur

yne de hayat sürer tahtında kadın lakin cem gibi
hangi lisanda işir yıldızlar
hangi arzular buz tutar düşlerin dilinde
bilir, lakin konuşmaz
hayat irmağında yunmuştur elleri

III.

ırmak durur çingırak susar hayal yaraya tuz basar
her sabah bir çiçek açar
her akşam bir yıldız kayar özlemin kapısından
gizli bölmelerde nefes alır ok yemiş hatırlalar
bir gün yol biter bozulur sıra
kaybolur büyüsü özlenen limanların
yüzlerde büyür deltası yorgun ırmakların

Titrek Hatıralar

-babaanneme-

ellerindi, deniz değil, dalgalanan rüzgârda
sesi kesiyordu, göğü bölüyordu
konuşuyordu, susarak gözlerin
gemiler kalkıyordu ruhumun limanlarından
göğsümde çırpmıyordu mirasın: kanadı kırık kuş

çığlık kesiliyordu dudaklarımда, içimi kemiren yalnızlık
samanyolu akıyordu zaman akıyordu
elimde meşe dalından oyuncaklar
bir ağıt büyüğordu yüreğimde sensiz
sessizdi artık damarlarımda coşan ırmaklar
bütün hayal coğrafyam hüzne bulanıyordu

bahara uğrardı yolum, çiğdemler sarı
yaban gülleri, hatırlan boyunca kır çiçekleri
meçhule uzayan alinyazım
söküp alıyordu sığa sıcaklığını
gurbete açılıyordu tek kapım

.....
değişti mevsim ırmaklar belirdi tekrar
sen geliyordun, terkinde turfanda masallar
yüzüyordum sesinin sularında
ılık bir bahardı sözlerin
rengârenk bütün bahçeler

.....
kopmuşuz artık o rüyadan, gerçek saçlarımda
aynalarda bozulmuş büyü, sırt yıtmış
titrek yıldızları yalnız gecelerin
kapıya yaslanır ömür boyu süküt
titrek hatırlalar ormanı şimdi mazı dedikleri

Bozkır Yüzlü

hercai bir yıldızın ışığından hülyalar devşirdin
mevsim hüzzamıdı
avuçlarını açtıń
özgürliğe kanat çırptı güvercin
kısadalga ses veren topraklarda
yabani yelelerine tutundun zemherinin
lahit yaptıń
sana hayat üfleyen bir çift göze bağrını
hamsin gecelerinde yitti yeşerttiğin mevsimler

hatıran yoklar kimi geceler
koşar kelimeler şaire doğru
boşluğu suskular donatır
tozlu bir albümden şavkıır o dem
babaanne, sıla gözlerin

ey ruhumun kuytularında
damar damar büyüyen acı
bozkır yüzlü kadın ey
yüreğimin sularını süsler aksin
yüzün, suskun ırmaklar havzası

hangi yana baksam
ıssızlığında yeşeren rüyalar var
ve hasretinle ışıyan fenerler...
çıkar dağları içinin mağaralarından
bilirsin sevda sürerse, uzar sessizlik
kırık hülyanın ucunda durur o zaman yelkovan
haşin bakış, sert iklim, güvercin bir yürek...
bozkırda yudumlanmış çocukluk kâbusu: yıldırım
bilir misin babaanne
o çocuğun korkusunu emzirir hâlâ gök gürlemesi

Eylül - 2

sana eylülü anlatacaktım saçları rüzgâr
bakışı unutuş, sesi yankı
sana eylülü anlatacaktım hatırlalar ormanı
mevsimsiz melâl, ömrün sayrılı yüzü

ah o zamanlar
geceyi nasıl da ısıtırdı türküler
artık bağbozumlarında donuk bir yakamoz
babannemin dağıttığı yalnızlıklar
-sesinde en çok gurbet yûzerdi oysa-
çocukluk buğulu ayna; mevsim güz
fasılasız düş: yokuş tırmanan ırmaklar
sana eylülü anlatacaktım elleri veda

açıl susam.. açıl anılar sandığı
ikindiyi geçtik ellerimiz buz
zaman ırmağında yunduk gölümüzde hâr
ömrün telvesi; acı vuslat, sıcak veda...
sana eylül diyordum...
yitik basamakların solgun yaprağı

Yalnızlık

yalnızlık şemsiyesi açıldığında
kendi iç kubbesine dönüyor insan
umuttan meşalelerle
yeni mabetler kuruyor yarınlara

hayali taç edinmiş cem
gibi yürüyor alinyazısının sularına
her ân biraz daha
ölüme boyanıyor insan

yarım kalıyor her şey
fincanda kahve, gönüldé sevda...
güvercin apansız yalpalıyor
kırağı ka/vuruyor gelinliğini kirazın
yangın yeri olunca yürek
buz tutuyor dilde kelimeler

nihayet bir gölgelikte
yalnızlık büyütüğünü anlıyor insan
Rabbim! eski nisanlar takılıyor ayaklarımı
lakin hep eylüle doğru bende sular

Masal Ülke

hangi çölün tozu doldu gözlerime
hangi rüzgârin ışlığında asılı kaldı uçurtmam
uzarken saçlarıım hayatın griliğine
hangi hazanda soldu içimin gökkuşağı

çocukluk ah! tadımlıktı yaşıandı ve bitti
çakılı kaldı hülyalarım uzak bir sahilin kumlarına
her gece o masal ülkeye sefer eyler benden birileri
çomaktan atlar.. süvariler çocuk yaşımda